

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 499. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019743856/facsimile.pdf> (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Egentlig var det dog godt, at den brændte af og der blev bygget en ny, hvor der ikke dryppede Blod, saadan som Christian sagde, at der gjorde ovre i den gamle.

Nu begyndte ogsaa dens Vinger saa smaat at brænde. Da Vinden bar bort fra dem, havde det varet længe, inden Ilden havde ædt sig ud i dem, men nu var den der; der stod Røg fra dem, og smaa Flammer legede langs ad de sorte »Arme«, forplantende sig gennem de oprullede Seil. Et af disse, hvis Liner var brændt over for oven, tog til at flagre — og langsomt begyndte i det samme Vingerne at dreie sig, da Perseringen var brændt igjennem. Saa foldede samtidig alle fire Seil sig ud, som Bannere der rulles løs fra Stangen; hurtigere svingede de, stærkere blussede de — og fra øverst til nederst beklædt med Flammeseil dreiede Vingerne bestandig i mere rasende Fart, indtil det Hele var et hvirvlende Ildhjul, der sprudede Gnister om sig til alle Sider.

Og i Møllen, hvis Forside nu kun var et bevægeligt Røgslør, viklet fast til og flagreende om forkullede Bjælker som et Spindelvæv — derinde saae man paa Luegrunden af Kappens bageste Del, der endnu brændte, hvorledes det mægtige Stjernhjul snurrede rundt og alle Kværnhjulene i Kred om det som Planeter om en Sol, drevne med i den

vilde Hvirveldands, saa Axlerne rystede — og gennem Brandens Hvislen og Kogen hørte man foruden Vingernes susende Stød ogsaa den snurrende og rumlende Larm af Værket.

Høimøllen gik — den maaled for sidste Gang.

De store halvt forskræmte, halvt skuelystne Barneøine vare ikke de eneste, i hvilke dette Syn afspejlede sig. Der var Ingen, som ikke stirrede derop. Sprøiten glemte Bageriets Fare, mens Folkene hvilede paa Pumpestangen, Spandene blev stikkende i Brønden, oppe paa Mønningen af Stuehuset sad Christian med en fyldt Spand stillet foran sig og støttet mod Kragetræet, og gennem hele Mængden gik en dæmpet Mumlen af forfærdet Beundring.

Afsøndret fra de Andre i en lille Gruppe for sig, henne i Hjørnet mellem Staldgavl og Stuehus, stirrede tre Ansigter op paa den arbejdende Ildmølle, der kastede sit hedtglødende Skjær over dem — belysende der en dybere Betagethed end al den tilsammen tagen, der prægede alle disse mange opadvendte Ansigter.

Mølleren havde fortalt Skovfogden og Hanne hvad der var foregaaet, siden han havde stukket Hovedet ind i Havestuen og sagt, at han maatte gaa noget over paa Møllen — Aft, ligesom Christians underlige Væsen og Ord indtil det Syn, der havde standset og reddet ham. Aandeløst havde de to